SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. C. No. 143. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 29, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 29-го ЛИПНЯ 1993. Ч. 143. РІК С.

Пам'ятаймо про Україну!

ДЕПУТАТИ СЕВАСТОПОЛЯ ПІДТВЕРДИЛИ УКРАЇНСЬКИЙ СТАТУС МІСТА

Севастопіль (УНІАР). — Тут 22-го липня надзвичайна сесія Севастопільської Міської Ради ухвалила постанову, яка підтвержує, що на території міста діють закони України. Сесія визнала таким, що суперечить законам України і Росії створення так званого „народного совета", який росіяни Севастополя заснували на зборах 16-го липня.

Обговорено також пропозицію притягти до адміністративної відповідальности за організацію „народного совета" депутатів Александра Круглова і Наталью Васільєву. Але після обговорення депутати не підтримали цю вимогу, хоч Васільєва просто на сесії Севастопільської Міської Ради домагалася, щоб депутати підтримали рішення Верховної ради Росії щодо зміни статусу Севастополя.

В п'ятницю, 23-го липня, відзначено день військово-морських сил Росії, у зв'язку з чим над Севастополем низько літали винищувачі, звучали постріли з корабельних пушок, а по вулицях рухалися колони бронетехніки, що застрашуюче діяло на психіку мешканців. Проти цих дій керівництва Чорноморської фльоти протестував на сесії представник Президента України Іван Єрмаков.

Депутат Круглов, навпаки, закликав створити „бойові десятки", щоб бути готовими за одного російського патріота „вбивати десяток окупантів". На цю пропозицію депутат А. Касаткін відповів, що хоч він і стоїть на проросійській орієнтації, але пропозицію Круглова вважає провокацією.

Моряки української фльоти у святкуванні участи не взяли, але на святкуванні були присутні керівники Військово-Морських сил України. Коли з Москви прибули російські депутати Є. Пудовкін, Г. Саєнко і В. Югін, капітан корабля „Єнісей" гостинно прийняв їх і дозволив виступити з палуби, звертаючись до зібраних на березі учасників свята.

Командуючий Чорноморською фльотою адмірал Едуард Балтін наказав перевести російських парляментаристів до готелю, а командира шпитального корабля „Єнісей" Михаїла Шрама усунув з його становища за те, що дозволив московським гостям виголошувати антиукраїнські промови.

Моряків Чорноморської фльоти привітали зі святом президенти України і Росії. Біля берегів Севастополя відбулася парада кораблів. Святкування пройшло спокійно, без інцидентів.

Відбудеться виставка „Україна-Америка"

Київ (УНІАР). — Тут 23-го липня указом Президента України затверджено склад осіб, які входять до організаційного комітету міжнародної виставки „Україна-Америка-93", що відкриється у столиці України в листопаді цього року.

Міністерствам та іншим центральним органам державної виконавчої влади, Раді Міністрів Республіки Крим, державним адміністраціям Києва і Севастополя доручено дати допомогу організаційному комітетові в проведенні виставки, включаючи також підприємства, об'єднання та організації усіх форм власности.

Відбудеться храмове свято катедри св. Володимира

Ню Йорк. — Українська православна катедра св. Володимира в Ню Йорку влаштовує храмове свято у неділю, 1-го серпня, в Українському селі в Бавнд Бруку, Самерсет, Н.Дж. Програма почнеться у суботу, 31-го липня, о год. 6-ій вечора Вечірнею. У неділю, 1-го серпня, о год. 10-ій ранку — зустріч Владики, Архиєрейська Служба Божа та освячення води. Святочні відправи служитиме Архиєпископ Нюйоркський Антоній в сослуженні о. настоятеля протопресвітера Володимира Базилевського та о. диякона Андрія Кулика.

Службу Божу співатиме катедральний хор під керівництвом Стефанії Кулик. Після Служби Божої — святочна перекуска.

Україну підтримали усі члени Ради безпеки ООН

Київ (УНІАР). — Тут 27-го липня заступник міністра закордонних справ України Борис Тарасюк повідомив на пресовій конференції про результати спеціяльної місії України в ООН, яку він очолював.

„Рада безпеки ООН вперше підтвердила територіяльну цілісність України", — сказав Б. Тарасюк. Українська делегація пояснила міжнародній громадськості становище України і те, що може потягти за собою декляративна постанова Верховної ради Росії про перепідпорядкування їй Севастополя. Члени української місії провели 14 зустрічей з членами Ради безпеки ООН щоб порушене Україною питання поставити на розгляд у Раді безпеки.

Результатом цього розгляду стала заява Ради безпеки ООН про те, що постанова Верховної ради Росії, не має сили, з чим погодилися усі постійні і непостійні члени Ради безпеки, включно з Росією.

С. Никитенко виступить на Союзівці

С. Никитенко

Г. Купоросова

Союзівка (Г. Колесса). — Тут у неділю, 1-го серпня в залі „Веселки" відбудеться перший пополудневий концерт з ряду концертів клясичної музики. Участь братимуть Світлана Никитенко (сопрано), партію фортепіяно виконуватиме Ганна Купоросова. У програмі — твори Лисенка, Кропивницького, Людкевича, Майбороди, Баха, Массне, Пуччіні, Рохманінова, Вілла Лобоса та інших композиторів.

Світлана Никитенко походить з Донеччини. Вона — випускниця Київської консерваторії, де навчалася у проф. Є. Чавдар. Ще студенткою була запрошена до складу трупи Малого театру опери та балету ім. М. Мусоргського в Петербурзі. Як ведуча солістка побувала з вищезгаданою трупою в Італії, Греції, Франції і ЗСА. В 1992 році Світлана отримала запрошення співати в Маринїнському театрі (колишній Кіровський) в прем'єрах „Ріголетто" Дж. Верді та „Чарівна флейта" В.-А. Моцарта.

Для української громади в Америці Світлана Никитенко виступала в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

Піяністка Ганна Купоросова родом з Криму. Навчалася в Центральній музичній школі в Москві. В ЗСА навчається у школі мистецтв „Ла Ґуардія" в Ню Йорку.

Концерт провадитиме Галина Колесса. Початок о год. 2:15 по полудні. Вступ — 5 дол. від особи.

В УВУ проходить літній семестр

Мюнхен (М. Ш-ал). — У присутності Сенату, членів професорської колегії, співробітників, студентів та стажистів з західньої й східньої діяспори та з України відбулося 12-го липня в головній викладовій залі Українського Вільного Університету в Мюнхені відкриття літнього семестру.

Академічний акт відкрив проректор УВУ проф. д-р Теодор Цецюра. Головний секретар Університету мгр Володимир Леник відчитав писемний привіт ректора проф. д-ра Петра Гоя. З словом привіту виступили декан філософічного факультету проф. д-р Григорій Васькович та керівник Педагогічного інституту проф д-р Олександра Кисілевська-Ткач. Декан факультету права й суспільно-економічних наук проф. д-р Зиновій Соколюк подав в своїм привіті коротку історичну довідку про університет. Спільним відмовленням молитви „Отче наш" закрито академічний акт.

У неділю, 18-го липня, відслужено в мюнхенськім соборі Покрови Пресвятої Богородиці Богослуження і соборний Молебень в намірені семестральних зайнять. Під час Богослужения, до якого стало шість священиків, проповідував докторант факультету права й суспільно-економічних наук о. Святослав Кияк, проректор Духовного інс-

(Закінчення на стор. 4)

Церква очима політика

О. Шевченко під час відвідин редакції „Свободи"

Джерзі Ситі, Н.Дж. (П. Часто). — В гостях у редакції „Свободи" — Олесь Шевченко. Досить сказати — недавній політв'язень, і відпадає потреба вираховувати його теперішні титули, бо і народних депутатів є багато, і провідникам політичних партій в Україні лік загубився, і Церква затягає у вир своїх проблем все нові, і то найсвітліші, мирянські голови, й усіх слухати — цікаво і корисно. Та коли говорить людина, котра й у в'язниці не зрадила власної совісти, своїх переконань, то в цьому випадку щоразу дістаємо щось більше, ніж „свіжу" інформацію про сучасну українську дійсність — ще глибше, ще сильніше віримо, що все ще тривожна дійсність врешті-решт розпогодиться й до нашого замученого народу прихилиться чисте небо всеукраїнської злагоди.

Щодо характеру інформації, то тут треба було вибирати: Олесь Шевченко є членом парляментарної Комісії в питаннях національного суверенітету і міжнаціональних стосунків, заступником голови Української Республіканської Партії, а також членом Вищої Церковної Ради Української Православної Церкви Київського Патріярхату. Саме в цій останній якості він прилетів у складі української церковної делегації на похорони незабутньої

(Закінчення на стор. 4)

Пакістан заперечує факт випробування нуклеарної зброї

Ісламабад, Пакістан. — Колишній пакістанський генерал Мірза Аслям Бег виступив з запереченням у зв'язку з опублікованою в Лондоні статтею, в якій говориться, що, починаючи від 1987 року, Пакістан випробовує нуклеарну зброю.

У п'ятницю, 23-го липня, газета „Аваз", що виходить у Лондоні мовою урду, опублікувала інтерв'ю з колишнім начальником генерального штабу пакістанської армії генералом М.А. Бегом. Там твердилося, що пакістанські вчені провели перше успішне нуклеарне випробування ще в 1987 році і тоді ж приступили до підготови виробництва нуклеарної зброї. Генерал твердив, що нуклеарні дослідження проводилися в ляборaторіях і дали „надзвичайно успішні результати".

Це інтерв'ю підтвердило минулорічну доповідь міжнародної агенції у справах нуклеарної зброї, в якій Пакістан згадувався в числі країн, які таємно розроблюють технологію виготовлення нуклеарної зброї. У 1990 році американська Адміністрація, керуючися тими ж підозрами, припинила військову допомогу Пакістанові. В той же час офіційний Ісламабад завжди заперечував факт розроблення нуклеарної зброї.

У неділю, 25-го липня, в інтерв'ю газеті „Джанг", що виходить у Пакістані, генерал М. Бег заперечив публікацію лондонської газети, оголосивши, що „Аваз" приписала йому чужі слова і заяви. Генерал також підкреслив, що ніяких випробувань нуклеарної зброї від 1988 до 1991 року, коли він був начальником генерального штабу, не проводилося.

Заяву генерала підтримали спеціялісти великого дослідного оборонного центру в Ісламабаді. Співробітник цього центру д-р Саяд Рахман вважає, що слова ген. Бега журналісти „витлумачили довільно".

НОВИЙ ЮНАЦЬКИЙ ТАБІР

Елленвілл, Н. Й. — Крайова Управа Спілки Української Молоді влаштовує урочисте відкриття і посвячення нового юнацького табору на оселі СУМ в Елленвілл, Н. Й., які відбудуться у неділю, 22-го серпня, о год. 1-ій по полудні. Святкове посвячення завершать Владика Василь Лостен від Української Католицької Церкви і Владика Всеволод від Української Православної Церкви. О год. 2:30 по полудні — бенкет з мистецькою програмою. Місця слід замовляти, висилаючи по 25 дол. від особи на адресу: Ukrainian American Youth Association, 5562 Route 209, Ellenville, N. Y. 12428. За дальшими інформаціями слід телефонувати на число (914) 647-7230.

Розпочався спортово-вишкільний пластовий табір

Джерзі Ситі, Н.Дж. — На пластовій оселі „Писаний камінь" 24-го липня почався 17-ий з черги спортово-вишкільний табір ім. братчика Едварда Козака — ЕКА, який триватиме до 7-го серпня.

Табір переводить пластовий загін „Червона Калина" з поміччю інших старшо-пластунських куренів і нараховує 50 таборовиків, з того п'ять з Канади, та 14 членів булави.

Отаманом табору є ст. пл. Марко Когут, а ланковим інстукторів ст. пл. Ігор Струтинський, ЧК.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 27-ГО ЛИПНЯ, в Женеву на переговори приїхали президенти Боснії, Сербії і Хорватії — Алія Ізетбеговіч, Слободан Мілошевіч і Франьо Туджман. Головною темою женевської зустрічі, з участю представників Европейської спільноти лорда Овена і Турвальда Стольтенберга, буде утворення на території Боснії і Герцеговини трьох міні-держав — мусулманської, сербської і хорватської.

ДО КІНЦЯ ЦЬОГО РОКУ Молдова остаточно припинить обіг російських рублів на своїй території і запровадить замість них національну валюту. Про це повідомив президент Мірча Снігур. Вже тепер у Молдові, поряд з рублями, ходять молдавські купони, на сьогоднішній день на них припадає до 90 відсотків всього грошового обігу в республіці, населення якої становить 4.3 мил осіб

МАДЯРСЬКІ СОЦІОЛОГИ провели опитування в країнах Східньої Европи, а також в Україні і Білорусі. Метою опитування було з'ясування настроїв громадян через декілька років після здобуття незалежности. Більшість опитаних відповіли, що їхній рівень життя є значно нижчий, ніж п'ять років тому. На запитання, чи очікують вони поліпшення стану справ ще через п'ять років, позитивно відповіли тільки в Хорватії і Словенії. В Мадярщині, Україні і Білорусі велика частина населення, виявляється, шкодує за „стабільними старими часами", а 35 відсотків опитаних не бачать нічого страшного, якби у їхніх країнах було скасовано багатопартійність.

В НЕДІЛЮ, 25-ГО ЛИПНЯ, п'ятеро чорних терористів увірвалися до кейптавнського англіканського собору св. Джеймса, де на вечірню Службу Божу зібралося понад 1,000 віруючих, кинули дві гранати, а відтак відкрили вогонь з автоматів. У висліді 10 осіб убито, 53 дістали поранення. Серед убитих є четверо російських моряків. Газети при цьому нагадують, що терористи користувалися російськими автоматами АК-47.

ПРЕЗИДЕНТ АРҐЕНТИНИ Карльос Менем підтвердив готовість своєї країни прийняти іміґрантів з колишніх совєтських республік і Східньої Европи. Виступаючи в Буенос-Айресі на пресовій конференції, він заявив, що арґентинський уряд доброзичливо ставиться до проблеми масової іміґрації. Однак ті, що бажають еміґрувати до Арґентини, мусять володіти мінімальними засобами для придбання землі і житла.

ЗСА І УКРАЇНА ПІДПИСАЛИ ВІЙСЬКОВИЙ ДОГОВІР

Вашінгтон. — У понеділок, 26-го липня міністер оборони України ген. Константин Морозов, який перебуває тут на офіційних відвідинах, відбув розмови з високопоставленими особами в справі контроверсій стосовно ядерної зброї в Україні та кращих військових взаємовідносин з Вашінгтоном. Ген. К. Морозов був на відвідинах у Державному департаменті та Департаменті оборони, де зі секретарем Департаменту оборони підписав договір про поширення співпраці, включно із спільними військовими маневрами.

Одною із перших точок на денній програмі була справа ядерної зброї на українській території. Речник Державного департаменту Мейк МекКирі сказав репортерам засобів масової інформації, що якраз тепер ЗСА ведуть делікатні переговори з українцями в справі ядерної зброї. Ген. К. Морозов відбув також зустріч з Стробом Талботтом, спеціяльним амбасадором президента Б. Клінтона до країн колишнього СССР.

У Пентагоні ген. К. Морозова привітав секретар Департаменту оборони Лес Еспин, а опісля міністер оборони Україна мав півгодинну розмову зі заступником Л. Еспина Вілліямом Перрі.

Неназвані особи з Департаменту оборони кажуть, що зроблено деякий проґрес у переговорах про ядерну зброю, але відмовився сказати чи Україна погодилась на компроміс запропонований ЗСА, щоб розмонтувати боєголовки і зберегти їх покищо в Україні, а не передавати їх відразу Росії.

Новий договір передбачає щорічні відвідини міністрів оборони, а також встановлення працюючих груп спеціялістів в таких ділянках, як квартирування військ, командна котроля, медична обслуга, соціяльне забезпечення тощо.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 26-ГО ЛИПНЯ, В Чикаґо відбулася одноденна конференція на тему „Майбутність американських місць праці", яку спільно спонзорували Департамент торгівлі та Департамент праці. Президент Билл Клінтон був головним промовцем на цій конференції, як також керівником однієї із сесій. Головною ціллю конференції було найти відповідну підтримку серед 500 запрошених керівників різних підприємств і провідників робітничого руху для теорії теперішнього Уряду, що було б багато більше місць праці якщо б керівництво і працівники спільно заряджували своїми підприємствами. Згадану конференцію названо історичною спробою знайти спільні умовини для праці між керівництвом, робітництвом і Урядом.

В ОСТАННІХ ТРЬОХ роках поодинокі стейти мали проблеми з балансуванням своїх бюджетів, але все якось могли цю справу поладнати. Одначе наукові досліди виявлені на Крайовій конференції стейтових управлінь у Сан Дієго показують, що клопоти стейтів з балянсуванням бюджетів щойно почнуться, бо всі стейтами спонзоровані програми значно подорожчали, а сама охорона здоров'я програмою Медікейд вже тепер забирає одну третину стейтових бюджетів. Цікавим є також і те, що деякі стейти вже почали робити деякі заходи в цьому напрямі та розглядають можливості котрі зі стейтових програм можна віддати до розпорядимости льокальних правлінь.

ВІДГОМОНОМ СЛІВ колишнього президента Джорджа Буша, але з більшою гіркотою в голосі, був закид президента Билла Клінтона Конґресові щодо застою та перепон республіканців, які шкодять Америці, а в тому й жертвам повені у центрально-західніх стейтах. Така гостра критика зі сторони Президента була несподіванкою для багатьох, бо досі між ним і Капітолем були добросердечні відносини. Виглядає, що теперішня нерішучість Конґресу в багатьох справах таки розгнівили Президента.

У ВАШІНҐТОНІ Є ОБУРЕННЯ з приводу того, що Державний департамент обрав японську фірму для переведення ремонту резиденції американського амбасадора в Японії, не зважаючи на твердження американського торговельного представництва, що японський уряд дискримінує проти американських компаній. Американська фірма Фішбах енд Мур Інтернешенел, яка намагалася отримати контракт на ту працю, внесла офіційний протест проти такого рішення Державного департаменту, заявляючи, що це є переступленням федерального закону. Державний департамент вибрав фірму Обаяші тому, що представлений ними кошторис був найдешевшим бо тільки 7.1 міл. дол., у порівнянні до кошторису фірми Фішбах 10.2 міл. дол., чи іншої американської фірми Джей А. Джовнс, яка хотіла 10.7 міл. дол.

СЕРЕД НАМАГАНЬ зупинити швидкий ріст коштів охорони здоров'я дещо непередбаченим і несподіваним було рішення стейтового управителя забезпечень в Олбані, столиці нюйоркського стейту, який дозволив на 14-відсоткове підвищення, що його платять лікарі, щоб забезпечити себе від судових процесів стосовно злочинної недбалости. Згаданий керівник забезпечень Сальваторе Куріяле уважає своє рішення оправданим з уваги на велику кількість судових процесів. Одначе представники лікарів і пацієнтів уважають, що це тільки знову підвищить кошти охорони здоров'я у стейті, де вже й так ці кошти є одними з найвищих в країні.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до вівтірка, 27-го липня, 15,761 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

398,592.70

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Новий скандал у Конґресі

Під кінець президентури Джорджа Буша голосним стало зловживання у конґресовому ресторані. Конґресмени й сенатори платили за харч чеками без покриття і впродовж років це склало суму кількадесяти тисяч долярів. Щоб не опинитися у суді на лаві обвинувачених під закидом плянованого грошового обману (у капіталістичній Америці це поважний злочин) всі ті законодатці сплатили за своє заборгування, але деякі виреклися дальшої кандидатури, щоб у виборчій кампанії не вийшов назовні їхній гріх з фальшивими чеками. Тепер ідеться про зловживання у поштовій конторі Конґресу.

Пошта (без телефону й телеграфу) була донедавна єдиним державним торговельним підприємством. За урядування Джорджа Буша, республіканця, частинно „приватизовано" пошту, але держава все ще субвенціонує її, щоб не було дефіциту. Конґресмени й сенатори користуються цією поштовою конторою, висилаючи масово пропаґандивні листи і всю свою приватну кореспонденцію даром, як ніби офіційне листування. Це ще був би менший гріх, як би не злодійство державних — поштових — грошей. Коли державна контроля ствердила відсутність грубих тисяч долярів і ФБІ повело слідство — колишній голова конґресової поштової контори Роберт Рота признався, що впродовж 20 літ обкрадав пошту. В обширній інформації про цю аферу, що її проголосило аґенство Ассошіейтед Пресс, не подано докладної суми, яка опинилася в кишені названого постмайстера, та не названо за іменем його спільників. Але якимось чином стало відомо, що головним спільником отого директора пошти був демократичний конґресмен Ден Ростенковскі, голова однієї з найважливіших Комісій Палати Репрезентантів засобів і способів, насправді проголошування і затверджування, збільшування і зменшування — податків.

Партійні колеґи Ростенковского взяли його в оборону, — мовляв, в Америці зобов'язує принцип, що поки суд не засудив підсудного — він невинний. Республіканці мають першорядний арґумент, який обтяжує Демократичну партію: у так званій Вотерґейтській афері коли-то однодумці республіканського президента Ричарда Ніксона вламалися — без його відома — до головної квартири Демократичної партії у комплексі будинків Вотерґейт у Вашінґтоні, то вони, демократи, негайно, не чекаючи судової розправи, засудили винуватців, розтрубіли той влам, як ніби історичний скандал, і хоч у тому вламі нічого нікому не вкрали й нікого не поранили, Ричарда Ніксона покликали перед конґресовий суд, проголосили „імпінмент", за злочин прикривання винуватців, і прогнали з Білого Дому одного з найкращих президентів, присилувавши його — зректися свого уряду. Але тепер, за урядування у Білому Домі демократичного Президента і за демократичної більшости в обох Палатах Конґресу — обов'язує інша етика. „Коли ти з'їш мою жінку, то це зле, але коли я з'їм твою — то це добре".

Згадане авторитетне аґенство „Ассошіейтед Пресс" оприлюднило текст заяви Президента Клінтона: „Голова Ростенковскі виконав, як досі велику працю над бюджетом і я близько співпрацював з ним. І я буду далі співпрацювати з ним. Позатим нічого не знаю". У цій заяві Президента не схвалюється фінансових махінацій Ростенковского, але ще перед слідством Комісії етики у Конґресі і перед проголошенням висліду слідства ФБІ — Президент заявляє йому довір'я й співпрацю.

Дан Ростенковскі — польського роду, але у великій польській громаді в Чикаґо не бере ніякої участи. Можна здогадатися, що маючи за собою Президента і однопартійних достойників у Конґресі — його виправдають. Але залишиться ще один доказ на людську хапчивість: він багата людина на високому становищі і не цурається темних фінансових махінацій.

ПОНАД 2,000 ОСІБ загинуло в останні дні у Бангладеш. Індії і Непалі у висліді паводків, викликаних великими зливами. Згідно з нововідомленням агентства Асошіейтед Пресс з Дакки, половина території Бангладеш перебуває під водою після семиденних дощів. Кількість людей, що втратили житло, доходить до 20 мil. осіб.

Тарас Кузьо

РЕФЕРЕНДУМ, РЕФОРМА, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

III

Щодо Верховної Ради, жодне з опитувань не дало більше, ніж 10 відсотків голосів за неї, і вона отримає рішуче „Ні" на референдумі. Лише крайні ліві (соціялісти та новонароджені комуністи) закликають своїх членів сказати „Так" Верховній Раді на референдумі. Вони безперечно налякані тим, що наступна Верховна Рада України буде більш патріотичною, менш проросійською, менше буде виступати за СНД та більше за реформи.

Хоча це радо б вітали всі, всередині та за межами країни, хто виступає за розвиток України на шляху до Західньої співдружности націй, передумовою чого є політичні та економічні реформи, результати нових виборів до Парляменту визначати важко. Багато питань все ще залишаються без відповідей. Наступний Парлямент, очевидно, буде більш реґіонально поділений між східньою та центрально-західньою Україною. Чи братиме участь у референдумі взагалі більшість виборців, більше, ніж 50 відсотків їх? Чи взагалі народ вже розчарований у парляментській формі правління та виступатиме за підхід „міцної руки" та авторитаризм? Якими будуть результати виборів до Кримського парляменту — чи не приведуть вони в більшій кількості сепаристів з Республіканського руху Криму?

Яке ставлення до Президента політичних партій? Українська Національна Асамблея та правоцентристський Конґрес Національно-Демократичних сил закликають своїх прихильників голосувати „за" Президента Кравчука. Вони вірять, що він уособлює українську незалежність та бояться її втрати та розвалу держави, якщо його буде усунуто. Хоча цей арґумент можна цілком зрозуміти, враховуючи поразки та неможливість здобути незалежність у 1917—1921 роках, його важко прийняти, якщо брати до уваги дії Президента Кравчука стосовно тактичної ядерної зброї, Чорноморської фльоти та його кадрової політики (яка особливо стосується покладання на колишніх комуністів у більшості випадків). Нарешті, якщо зважити, що головною загрозою для української незалежности є внутрішня криза, як зазначено вище, тоді підтримка Президента, який сприяв появі причин цієї кризи вбачається дивною тактикою, аби нею керуватися.

Рух та Нова Україна мають для своїх членів більш реалістичні пропозиції, які більше відповідають політичним настроям в Україні. Рух пропонує, аби його члени утрималися при голосуванні за Президента, тоді як Нова Україна (як і соціялісти) голосуватиме на референдумі проти Президента Кравчука. Хоча страх Руху перед „анархією" та хаосом" цілком зрозумілі, якщо обидві структури отримають „Ні" при голосуванні 26-го вересня одночасно, провести перевибори одночасно неможливо (президентські вибори мали б відбутися набагато пізніше, ніж парляментські). Президент Кравчук втратив голоси сходу України, яка очевидно, проголосує, як пропонує Нова Україна (два „Ні"). Важко собі уявити, що й Україна західніх областей проголосує за Президента Кравчука, навіть виходячи з патріотичних міркувань.

Наступні шість місяців надзвичайно важливі для вирішення питання, чи існуватиме незалежна Україна взагалі, враховуючи зростаючу внутрішню кризу та тиск на Україну зовні. Голосування 26-го вересня можна було б розглядати як заключний етап української „Незавершеної революції". У грудні 1991 року антикомуністична опозиція була занадто слабкою для того, щоб привести Україну до незалежности на відміну від популярних Народних Фронтів у Прибалтиці та Закавказзі, які набирали більше половини голосів (чого ніколи не трапилося в Україні). Консолідація довкола ідеї незалежности вимагала допомоги націонал-комуністів. Але тепер, перед наближенням другої річниці української незалежности зрозуміло, що націонал-комуністи стоять на перешкоді розвитку України, її поступу до політичних та економічних реформ, так само, як і поступу до повної незалежности.

Український народ, 90 відсотків якого проголосувало за незалежність у грудні 1991 року, хоче вірити, що голосували вони за краще майбутнє. Чи не довго вони на нього чекатимуть і чи рухатиметься вперед Україна, відмовившися від тих, хто перешкоджає виконанню обіцянок, зроблених у грудні 1991 р.?

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Є МЕЖІ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

Останніми тижнями появились у „Свободі" енунціяції, на які не зареагувати годі:

1. Плаксивий заклик, підписаний „Ініціятором" складати пожертви на розбудову Збройних Сил України, в числі за 13-те липня. ц. р. Коли б це, наприклад, заклик на друк книжок чи інші матеріяли, конечні для просвітницької роботи серед зрусифікованого війська, то я розумів би. Але так як звучить цей заклик, це просто образа для престижу України. Скидати лепти на загальний фонд Міністерства Оборони, щоб було теж чим оплачувати „жалування" залоги Чорноморської фльоти, яка нарікає, що коли б вона стала російською у цілому, то морякам жилося б краще?

2. Появились теж у „Свободі" заклики протестувати перед нашими державними чинниками, що ЗСА фаворизують Росію, призначуючи для неї всякі фінансові допомоги, коли про Україну забувається. Фінансові кола — і приватні, і державні, — американські і „Великої сімки", встановили виразно політику, що дадуть і допоможуть колишнім республікам СССР тільки тоді, коли ці стануть виразно на шлях приватизації і розбудови вільного ринку. У „Свободі" в числі з 10-го липня появилась дуже добра стаття М. Мельника як то з тою приватизацією і економікою вільного ринку в Україні. Міжнародні фінансові чинники слідкують дуже уважно за ходом економіки України. Доки економіка України не вийде з-під контролі партократів, доти звертатись до американських фінансових кіл про допомогу успіху мати не може. Це прикре, але така дійсність. Звинувачувати треба київський Уряд, а не Вашінґтон.

М. Б.,
Н. Риверсайд, Ілл.

ЩЕ ДО СПРАВИ „СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА І ‚МАМА—86"

У „Свободі" ч. 132 з 14-го липня 1993 року появився лист за підписом М. С. відносно інтерв'ю з Анною Сьоминою, екзекутивним директором київського товариства „Мама-86".

До змісту згаданого листа хочу додати, що, як мені відомо, А. Сьомина, перебуваючи у Рочестері цілий місяць, була дуже зайнята в американських установах і не мала часу на зустрічі. З нею у постійному контакті була Марта Шмігель, референтка зв'язків Окружної Управи СУА північного Ню Йорку.

Остаточно членки Відділів СУА, осідок яких є у Рочестері, Н. Й., мали нагоду зустрітися з А. Сьоминою.

В дні 21-го березня 1993 року 47-ий Відділ СУА у Рочестері святкував 40-ліття свого існування. Того дня гостею Відділу була голова СУА, Марія Савчак, а теж на святкове прийняття була запрошена А. Сьомина. Перед прийняттям М. Савчак зустрілася з А. Сьоминою і відбула з нею майже одногодинну розмову, під час якої голова СУА вичерпно поінформувала її про працю Суспільної Опіки СУА, а зокрема про допомогу, яку переслано організації „Мама-86". Теж членки 47-го Відділу СУА зв'язали А. Сьомину з референткою Суспільної Опіки СУА Лідією Черник, яка докладно поінформувала її про її про допомогу.

Увечері, 24-го березня 1993 року. Управа 47-го Відділу СУА запросила А. Сьомину на сходини, під час яких познайомила її з допомоговою працею СУА.

Лідія Черник,
референтка Суспільної Опіки СУА Ню Йорк, Н. Й.

Ярослав Стех

ВІДРОДЖЕННЯ ШКІЛЬНИЦТВА — ОЗНАКА ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

II

Цього року минає 105 років від заснування Української Гімназії у Перемишлі. Першим директором і її організатором був визначний культурно-освітній діяч Григорій Цеглинський (1855—1912). Ця знаменита постать увійшла в історію України, як визначний педагог, письменник, журналіст і громадсько-політичний діяч, редактор Львівської „Зорі" та організатор театру „Руська Бесіда". В цьому 1888 році, що відкрито гімназію, закуплено також площу під будову Інституту. Згромаджено фінансові засоби і 7-го жовтня цього року минає сто років від встановлення наріжного каменя під будову Інституту. В камінь покладено грамоту написану директором гімназії Г. Цеглинським, ось її зміст: „Понад всіх і все, на Долю, Достоінство Твоє, Ненько Русе, щоб це благословенне місце жевріло вічним нетлінним і невгасимим огнищем Твоєї святої Віри Твого прекрасного Слова, Твоєї давньої Слави і Твоєї будучої Сили, кріпшаючої і ростучої в грядущі покоління. Амінь". Дивись „Перемишль — Західний Бастіон України", Ню Йорк, 1961 р., сторінка 286. Ці патріотичні слова стали гаслом до праці на весь час існування цієї освітньої установи, аж після Другої світової війни поляки забрали цей будинок і пристосували його до своїх потреб, і незважаючи на старання посьогодні не хочуть його повернути правним його власникам. Крім того, годиться сказати, що рішенням Папи Павла Івана ІІ в минулому році греко-католицький катедральний собор забрано, а на його місце призначено кол. військовий костьол. Тим рішенням начебто дозволено новим власникам цю святиню вповні знищити і розібрати копулу, яка своїм виглядом пригадує архітектонічний стиль наших святинь.

Цього року, 4-го липня, виповнилося 40 років від історичного з'їзду перемишляків, що відбувся у Ню Йорку, в якому взяло участь біля 250 учасників на чолі з проф. Богданом Загайкевичом, який збагатив зустріч своїм цінним рефератом про історію Перемишля, а згодом за його великими стараннями вийшла книга „Перемишль Західний бастіон України". Серед присутніх було п'ять священиків: о.о. Маланяк, Лебедович, Біланич, Рейнарович і о. Старух. Серед багатої програми і привітів на з'їзді виступив інж. Гаврило Гордієнко із Запоріжжя, ось уривок його привіту: „Я полюбив Західні окраїни і тих людей, там я залишив частину своєї душі й свого серця і, хоч я з далеких степів України, але разом з вами кличу в цей святочний день вашого З'їзду: Ніхто і ніколи з цілої України не дасть своєї згоди на те, щоб Перемишль та Перемищина лишилася поза межами вільної Української Держави! Перемишль був, є і буде на віки українським! Хай живе Перемишль та Перемищина в межах Української Соборної Держави!" Багатьом приходили на думку слова Шевченка: „Чи ми ще зійдемося знову, чи вже навіки розійшлись?" Хоча однією із постанов було ще тоді перевести з'їзд на рідній землі в Перемишлі.

Насувається запит скільки сьогодні залишилося серед живих тих з-перед сорока років учасників, тих, які залишилися і пам'ятають цю зустріч та готові завершити стремління і бажання тих, які горіли любов'ю до рідного.

Добре знаємо, що частина нашого народу, змосковщена, спольонізована, а тут у Канаді чи Америці, занглійщена, яка затратила зв'язок з рідним і не відчуває уже повного прив'язання чи пошани до батьківської землі, та до всього того, що носить ім'я українське. Щоб хоча затримати це коло історії, треба глянути у вічі нашої батьківської землі, повернути назад до свого народу і культури. Глянути у надри нашої історії до княжого періоду Ростиславичів, повчитися у наших кращих спископів і духовенства, пізнати наших бояр і заслужених міщан. Відчути їхню гордість національну, яка не лише дорівнює іншим народам, але у значній мірі їх перевищує.

Розвиток українського шкільництва і особистої культури все лежав і лежить на серці найбільш свідомим синам українського народу. Треба пізнати і зрозуміти, що доля Перемишля захиталася після смерти останнього князя із династії Романовичів Юрія II. Це використав польський король Казимир зайняв місто, але переходили і народжувалися нові покоління, які в основному залишалися вірними своїм батьківським заповітам. Безустанно велася консеквентна і послідовна робота, а деколи і боротьба, яка мала на меті відстоювати національну гідність. Велику ролю у цій діяльності відограли усі верстви українського населення, а втому і братства, які діяли при українських церквах.

(Закінчення на стор. 3)

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ ДАЛА принципову згоду на підписання далекосяжного договору про цілковиту заборону випробування ядерної зброї. Ці запевнення дано американській делеґації на чолі зі заступником державного секретаря в питаннях міжнародної безпеки Лінн Дейвис, яка декілька днів тому відвідала Лондон і мала переговори зі заступником державного міністра закордонних справ Великобританії Тімоті Донтом.

БАГДАД НАДІСЛАВ до Ліґи арабських держав офіційного листа про порушення повітряного простору Іраку летунством багатонаціональних сил. В листі стверджується, що тільки за два дні — 20-го і 21-го липня, військові літаки ЗСА, Великобританії і Франції „незаконно перелетіли іракський повітряний кордон 36 разів". Всі лети здійснювалися з військових баз на території Савдійської Арабії і Кувайту. Представник Іраку в Лізі Набіль Наджі попросив генерального секретаря цієї міжарабської організації ознайомити всіх її членів з викладеними у листі фактами і випрацювати спільне наставлення щодо даної проблеми.

Володимир Жила

„КИМ БУТИ, ПОСТАЄ ПЕРЕД БАГАТЬМА"

Перебуваючи в Києві протягом п'ятьох місяців минулого року я спостеріг, що на вулицях столиці досить часто можна почути українську мову. Для мене це було щось дуже приємне, це був реальний факт, що народ починає дорожити рідною мовою, а далі, що національна свідомість, яку ворог безжалісно знищував століттями, поволі відроджується. Я свідомий, що народ не заговорить рідною мовою з сьогодні на завтра. Це неможливо і це було б незвично, навіть неприродно.

Мешкаючи в гуртожитку Київського Технологічного Інституту Харчової Промисловости (КТІХП) в центрі Києва на Володимирській вулиці, 68, я почав ще пильніше прислухатися, передусім, до студентів, саме до молоді, бо на неї маємо окремі надії. Якою ж мовою говорить ця молодь між собою? Яка радість огорнула мене, коли приблизно після чотирьох тижнів побуту в студентському містечку інституту я прийшов до висновку, що тут справи маються ще краще, що тут іще частіше чути українську мову. Значить, процес відновлення національної свідомости й почуття відродження української державности не залишилися пустим звуком — молодь ставиться позитивно до цих важливих справ, вони в неї на порядку денному. Тут мимоволі пригадалися мені пресові звіти з першого періоду існування Руху про те, яку силу проявила тоді студентська молодь, голодуючи в жовтні 1990 року в Києві. Це сильно підняло мене на дусі — і я почав пильно приглядатися до студентського життя, вірніше почав його вивчати. Скажу на самому початку, що до українізації в Україні, зокрема до насильної ставлюся негативно, вона не має для мене ані крихти сенсу, а звучить і дурно й парадоксально.

Зустрічаючись з проректором КТІХП, деякими професорами, доцентами та студентами, я почав глибше вивчати також працю інституту, його завдання й мету. У статті „Слово до вступників" (1992—1993 — В. Ж.), ректор КТІХП, академік І. С. Гулий пише: „Закінчуючи середню школу, профтехучилища і технікуми... молодь плянує своє подальше трудове життя, і питання, ким бути, постає перед багатьма. Тому й хочеться вам запропонувати: будьте спеціялістами харчової промисловости, яких готують у нашому Київському технологічному інституті харчової промисловости". Це дуже добра пропозиція і наскрізь практична. А найосновніше, вона заохочує студентів до навчання в інституті, такого важливого для нас на цьому етапі розвитку української нації та її державности.

Інститут має сім факультетів, 37 катедр, у яких 18 філіялів на промислових підприємствах, готує фахівців з 13 спеціяльностей, у тому числі починаючи з 1991 року з бухгальтерського обліку, контролі, та аналізи господарської діяльности, а з 1992 року — з технології жирів.

На 1992—1993 навчальний рік за даними приймальної комісії прийнято на перший курс денної форми 870 студентів, на вечірню форму 100 студентів і на заочну форму навчання 230 студентів. Разом узявши, в інституті навчається близько 8,000 студентів, у тому числі близько 4,000 на стаціонарі, решта на вечірній і заочній формах навчання. В інституті працює 51 професор, з дипломами докторів наук, 336 доцентів, кандидатів наук, у науково-дослідному секторі 365 наукових співробітників, серед них чотири доктори наук, 42 кандидати наук.

Професорсько-викладацький колектив інституту, як стверджує ректор, „забезпечує навчання студентів на високому професійному й науковому рівні, поєднуючи активно викладацьку і науково-дослідну працю".

„Визначними особливостями сучасної діяльности інституту", — пише ректор, — є гуманізація і гуманітаризація вищої освіти, викладання українською мовою, перехід до багатоступневої підготови фахівців (бакалаврів, інженерів, маґістрів). Навчання й розподіл випускників вузу інституту проводиться за умовами індивідуальних договорів із підприємствами, перебудови навчально-виховного процесу з урахуванням вимог ринкової економіки".

Як бачимо із слів ректора, він твердо стоїть за те, щоб молоде покоління здобуло справжню освіту, щоб таким чином запевнити майбутнє собі та Україні.

У процесі навчання в інституті звертають пильну увагу на творче оволодіння світової історії, історії України, історії світової та української культури, етики, естетики тощо. Студенти інституту мають брати безпосередню участь у суспільному житті, повинні сприяти підвищенню професійної якости вихованців інституту, їхньої культури та практичних навичок. За період навчання в інституті студенти закріплюють набуті теоретичні знання на виробничій практиці, яку проходять на передових підприємствах переробної промисловости.

Протягом навчання в інституті студенти виконують науково-дослідну роботу згідно з розробленим комплексним пляном. А студенти-дипломники виконують переважно реальні дипломні проєкти з реконструкції (або з будівництва) підприємств харчової промисловости, що їх потім запроваджують на виробництві.

Керівники інституту з певною дозою гордости підкреслюють, що вже сьомий рік випускники їхнього вузу виконують реальні комплексні дипломні проєкти, в тому числі спільно з випускниками Київського інженерно-будівельного інституту.

Великою школою трудового виховання студентів є їхня активна участь у праці студентських загонів у третьому семестрі. Влітку студенти працюють у різних частинах країни. За підсумками їхньої праці інститутський загін займає перші місця серед вузів своєї групи.

Технологічний інститут посідає добру матеріяльно-технічну базу. Великі потокові авдиторії об'єднано сучасними технічними засобами для демонстрації учбових кінофільмів, схем і графіків. В інституті працює свій

(Закінчення на стор. 3)

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

„Ким бути..."

(Закінчення зі стор. 2)

телецентр із замкнутою системою кольорового телебачення. У розпорядженні студентів — сучасні навчальні та науково-дослідні ляборатoрії, функціонують інформаційно-обчислювальний центр, кляси для праці студентів із використанням дисплеїв і комп'ютерів у курсовому й дипломному проєктуванні. Розгортає діяльність також міжвідомча ляборатoрія інформаційних технологій навчання.

До послуг студентів — задовільна, розташована в учбовій зоні бібліотека. В інституті працює студентська їдальня на 450 місць і буфети. На території студентського містечка нині йде будівництво спортового комплексу, плянується розпочати також будівництво ще одного, шостого гуртожитка для студентів. На проспекті Науки — п'ять студентських гуртожитків. Інститут має студентський спортивно-оздоровний табір „Буревісник".

Ректор дуже радів, що в 1992—1993 навчальному році в студентську родину влилося більше тисячі юнаків і дівчат. Тут же він заявив: „Ми раді вітати працелюбну, енергійну, діяльну молодь. Професорсько-викладацький колектив разом із громадськими організаціями докладуть усіх зусиль, щоб мрія цієї молоді стала дійсністю, щоб у стінах інституту ця молодь набула високих знань і стала висококваліфікованими спеціялістами, здатними на практиці вирішувати завдання нашої суверенної України". Окремо підкреслив ректор, що найбільше цінує у вступниках не їхню кількість, а здатність набувати знання, а саме — швидкість, якість та оригінальність мислення.

У передостатній день перед моїм від'їздом із Києва я мав офіційну зустріч з академіком І. С. Гулим, ректором КТІХП та академіком М. О. Прядком проректором інституту. У розмові ми широко обговорили справи вищої освіти в Україні, розглядаючи масу позитивних і негативних фактів і явищ. І ректор і проректор показали себе безсумнівними оптимістами. Вони розбудовують студентське містечко інституту і плянують змінити назву інститут на університет, бо назва університет здається їм більш перспективною і більш престижною. Адже це наукова установа з різними гуманітарними та природничо-математичними факультетами, в той час, коли інститут — це лише назва деяких вищих навчальних закладів і наукових установ.

Із надто великим респектом відношуся до КТІХП. Не тому, що я був їхнім гостем і мав широку можливість ознайомитися з цією установою, а тому, що більшість моєї родини — це випускники цього інституту. Тому, парафразуючи слова ректора і проректора, я дуже хотів би, щоб ми тут, у діяспорі, встановили хоч кілька стипендій на навчання в КТІХП для вихідців із сіл, зокрема тепер, коли протекціонізм і хабарі, ознаки несправедливої і ганебної системи минулого, стали пережитками комунізму в свідомості людей, коли економічне становище неймовірно трудне, а здібна молодь хоче вчитися й чекає на допомогу суспільства. „Найголовніша проблема для мене, як ректора, — говорив академік Гулий, — це пошук тих людей, які не мають засобів, живуть далеко від центру, але які можуть працювати по-справжньому".

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Минулого літа федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, эмоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередно на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

Золотий ювілей

Андрій та Евелін Кейбіда

У неділю, 11-го липня, Андрій і Евеліна Кейбіди відсвяткували золотий ювілей свого подружнього життя. Відновлення шлюбної присяги перевів під час Служби Божої о. Михайло Вівчар в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

А. і Е. Кейбіди одружувались в тій же церкві 11-го липня 1943 року, яка одначе тоді знаходилась на вулиці Мортон в Нюарку. він молодий лейтенант американської армії, а вона молода учителька в Центральній середній школі в Нюарку.

Ювілейне прийняття в честь батьків у Рамада готелі в Іст гановер влаштували: син д-р Роберт Кейбіда і невістка, дочка Андрея Северіні та внуки Христофор, Мелісса, Лорен і Тома. Вшанувати ювілятів зійшлися рідні та приятелі.

Серед багатьох привітів з нагоди золотого ювілею було також апостольське благословення Папи Павла Івана II.

Андрій Кейбіда є головним радним Українського Народного Союзу, а вся родина Кейбідів є членами 322-го Відділу УНС.

Відродження...

(Закінчення зі стор. 2)

У Перемишлі в 1592 році таке братство вело з великим успіхом школу, а згодом поширило свою діяльність і провадило шпиталь. Братства провадили друкарні, поширювали літературу, закладали бібліотеки тощо. До їхнього осягу можна зарахувати також заснування в 1817 році Дяковчительського Інституту. Завдяки о. І. Могильницькому, Єпископові М. Левицькому, в деяких ділянках Перемишль конкурував зі Львовом. У XVII—XVIII сторіччі ціла Надсянська земля, а втому Сянік і Ярослав мали свої школи. В Перемишлі, крім шкіл, відродилася видавнича діяльність, вийшли перші в Галичині календарі „Перемишлянин", і жіночий — „Перемишлянка", місячник — „Вісник Перемиської епархії", двотижневик — „Перемиський Вісник", постають кооперативні, банкові, культурноосвітні та спортові національні організації.

У цій атмосфері посли о. М. Січинський та П. Лінінський добиваються відкрити, вищезгадану Українську Гімназію в Перемишлі. Хоча історик польського шкільництва Йосип Лукашевич згадує уже про середню українську школу в другій половині XV сторіччя. Єпископ Григорій Лакота згадує у своїх дослідах про українські школи в Перемишлі в період XIV—XVII сторіч. Однак, інтенсивно українське шкільництво так середнє, як підставове, розвинулося у XIX та XX сторіччях. Час застою у розвитку шкільництва на цілій Надсянській землі припадає на період після Другої світової війни.

З трудом вдалося відновити українську цілоденну школу ім. М. Шашкевича в Перемишлі т. звану Шашкевичівку в 1991/92 шкільному році. Школа завдяки відданій праці педагогів і місцевого національно свідомого населення успішно розвивається і на її основі учасники з'їзду в 1994 році будуть свідками відкриття Української Гімназії в Перемишлі.

Притому варто згадати, що місцеві українці з Перемишля без жодної зовні фінансової допомоги довели до відновлення стрілецьких могил у Пикуличах, зробили коштовну ковальську огорожу і взнесли на прославу воїнів величезний мистецько виконаний хрест.

При власних зусиллях і незначній допомозі Землцтва Перемищина ведуть ремонт Українського Народного Дому. Землцтво теж фінансово підтримало нововідроджену українську школу ім. М. Шашкевича, що уможливило поширити приміщення школи і прийняти більшу кількість дітей на навчання. Зовсім без докору, але переглядаючи списки жертводавців, не знаю чим пояснити, що чимало перемишляків не відновило свого зв'язку із землею батьків, хоча б символічною пожертвою. Зате свідома українська громада з різних регіонів щедро відгукнулася на заклик Земляцтва Перемищини. Кожен чоловік, — як кажуть, — повинен мати в душі якусь святиню, щоб було куди повернутися думками і скласти за неї свої найсердечніші молитви. Нав'яжім нитки з рідним, щоб не завмирали і передаваймо їх естафетою з покоління у покоління. Без цієї мудрости людина і її душа німа, вбога без землі роду перемінюється у скитальця. Земля забута її дітьми, наче дерево без листя.

Будь ласка, пишіть на адресу: A. Czarny 2413 Islington Ave, 302, Rexdale, Ont M9W 3X6, Canada.

В. Яворівський виступив перед громадою Ню Йорку

Промовляє В. Яворівський, справа Р. Данилюк і Є. Стахів.

У неділю, 27-го червня, депутат Верховної Ради і один з промоторів акції допомоги жертвам атомної катастрофи в Чорнобилі Володимир Яворівський виступив з доповіддю перед громадою великого Ню Йорку, порушивши справу дальшої акції допомоги жертвам Чорнобиля і політичної ситуації, яка сьогодні є актуальною в Україні. Як звичайно, блискучий промовець, говорив він з питоменним йому темпераментом, а рівночасно з ноткою сантименту на близькі йому теми, а відтак давав вичерпні відповіді на поставлені йому слухачами питання.

Виступ В. Яворівського перед громадою Ню Йорку зорганізувала Управа Народного Дому в Ню Йорку, де доповідь відбувалася разом з представниками Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля. Саме представники цих двох організацій засіли у президії, а це Надія Матківська, Євген Стахів та Роман Данилюк, який провадив зібранням.

В. Яворівський розпочав свою доповідь від представлення картини сучасного становища України, яка бореться з різними труднощами — соціяльними і плітичними. Він схарактеризував теперішнє суспільство України як таке, що живе у двох моралях, з яких одна зруйнована, а друга ще не народилася. На його думку, в тій хвилині головне — поставити краще економію, від якої залежить дальша доля, а передусім мораль народу. В. Яворівський гостро скритикував правління України, уважаючи, що Парлямент України унікальний, бо частина його членів сьогодні ненавидить державу, якій має служити. Тому доконче треба змінити його склад, але підтримати Кравчука, як першого президента вільної України. До проводу повинні увійти професіонали, які зуміли б повести державний апарат у всіх ділянках.

Референдум 26-го вересня є незвичайно важливим і треба докласти усіх зусиль та праці, щоб вислід його був корисний для України. „Ми не маємо права тепер зробити ніякої помилки, бо якщо зробимо — України не буде", — палко заявив В. Яворівський.

Стверджуючи, що досі ні одна реформа державного порядку не була проведена у життя, він уважає, що найвищий час іти на реформи, які можуть поліпшити економічний та соціяльний стан молодої держави. В. Яворівський представив присутнім також брак у відповідній міжнародній репрезентації, зокрема в ЗСА, де все ще Росія далеко веде перед у симпатіях американців та у своїх можливостях.

Зупиняючись довше на конечності дальшої допомоги жертвам Чорнобиля, він поінформував про можливість фінансової допомоги Світового Банку, про яку він старався під час перебування у Вашінгтоні, вказуючи на те, що там вже від довшого часу є представники Білорусі для тих справ, але досі немає українського. Звернув також увагу, що ціла енергія допомоги повинна бути звернена на побудову та обладнання лікарень для жертв Чорнобиля, зокрема дітей з левкемією.

Присутні, що з увагою слухали рідкісного доповідача, ставили йому численні питання, які торкалися переважно труднощів з поїздками з України і в Україну, турбот про референдум, допомоги Україні, російських впливів та іншого. В. Яворівський відповідав з темпераментом та навіть з деякою досадою, кажучи до публіки: „Ми маємо щойно півтора року свою державу, а ви хочете, щоб все було зроблене та лише ставите питання 'чому'? Треба мати трохи більше терпеливости!"

Відтак Н. Матківська представила дружину В. Яворівського, Галину, яка з питоменним їй чуттям віддеклямувала ряд поезій Т. Шевченка, Ліни Костенко, Василя Стуса, Василя Симоненка і Галини Жиленко, за що отримала теплі оплески публіки.

Р. Данилюк подякував гостям за їхній виступ і запрошував частіше відвідувати українську громаду в ЗСА. В часі короткого перебування на американській землі з приводу другої конвенції ФДДЧ В. Яворівський з дружиною відвідали крім Ню Йорку, з такою самою програмою Ірвінґтон, Гартфорд, Чикаґо, Дітройт, Вашінгтон, Ню Гейвен та інші осередки українського життя в ЗСА.

О. К.

УТОЧНЕННЯ

У звідомленні про з'їзд сеньйорів УНС на Союзівці („Свобода" з 20-го липня) слід поправити один з уступів: „Присутні заслухали спогади проф. Лесі Колцьо-Матійцьо, викладача курсів англійської мови в Україні. Під патронатом УНС, ці курси англійської мови успішно відбуваються уже другий рік". — Ред.

СЕНАТОРИ-ДЕМОКРАТИ передбачають для себе дуже поважні перешкоди коли йдеться про перевибори в 1994 році. Їхньою проблемою є важливе питання чи стараючись бути переобраними мають вони ідентифікувати себе з Президентом, який не є надто популярним, чи обирати шлях більш до вподоби їхнім виборцям. Багато з них вже сьогодні застановляються над тим і не знають, як їм бути, а деякі вже вирішили, що вони мусять підтримати свого Президента, та, не зважаючи на висліди майбутніх виборів роблять це публічно.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в четвер, 22-го липня 1993 р. на 67-му році життя, в дорозі із своєї улюбленої України, відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО І ДІДУСЬ

бл. п.

БОГДАН МАКСИМЮК

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 30-го липня, о год. 7.00 веч. в похоронному заведенні Nasevich Funeral Home, 109 E. Tabor Rd. Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН — в суботу, 31-го липня, о год. 10-ій рано в українській католицькій церкві Царя Христа у Філядельфії, Па., а відтак на український католицький цвинтар св. Марії на Факчейсі.

Залишилась у глибокому смутку:
дружина — НАДІЯ
син — БОГДАН з дружиною ПАМ
донька — ОЛЯ з мужем ЗЕНКОМ
внуки — БОГДАН, СТЕФАН, ПАВЛО, МИХАСЬ І ХРИСТИНКА
брати — АНДРІЙ І МИКОЛА з родинами
сестра — ОДАРКА ЯКУБЯК з родиною
та близька і дальша родина в Америці і Україні.

ПОДЯКА

Дня 4-го березня 1993 р. попрощалася з цим світом моя дорога ШВАҐЕРКА

ОЛЬГА М. МУССАКОВСЬКА

Щиро дякую о. Михайлові Вівчареві, парохові церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню Джерзі, за відправлення парастасу і поминального Богослуження. Сердечно дякую родині, приятелям і знайомим, що взяли численну участь в похоронних відправах, а Таїсі Богданській та Ользі Гнатейко за прощальні слова від Союзу Українок.

Спеціяльна подяка Уляні й Антонові Тимкевичам за віддану опіку хворої у шпиталях і піклувальному домі, як також за полагодження всіх справ, зв'язаних з похороном й адміністрацією дому.

Дякую похоронному заведенню Литвин і Литвин у Юніон за взірцеве переведення похорону, включно з перевезенням тлінних останків на цвинтар Факс Чейс у Пенсильвенії.

Висловлюю щиру подяку всім жертводавцям, що склали свої пожертви в пам'ять покійної.

НА СЛУЖБИ БОЖІ

Родина Онишкевичів, Б. і М. Робаки, О. і С. Парубчаки, А. і Я. Назаруки, Р. Пиндус, Р. Кратко-Білоус, М. Мурацух і Б. Антимишин.

НА СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СЕМІНАРИСТІВ В УКРАЇНІ

100.00 дол. — родина Банахів у Торонто;
по 50.00 дол. — У. і А. Тимкевич, Т. і Б. Артимишин;
по 25.00 дол. — О. і С. Парубчак, Л. і Д. Парубчак, Л. і І. Туринський, М. і В. Боярський, С. Андрушків, Л. Назарук, Т. Богданська, М. Полянська;
по 20.00 дол. — Л. і О. Бойко, З. Воробець, Е. Ратич;
15.00 дол. — Я. Олесницька;
по 10.00 дол. — М. Мандрусяк, О. Марущак, М. Дзіман, М. Павловська, Д. Каранович, О. Гнатик, Л. Падковська, Е. Шпирка, І. Качмарська, Н. Загайкевич, І. Хамуляк, Ю. Луків, А. Стрижак, М. Робак;
по 5.00 дол. — Н. Бохонок, О. Кутий, М. Канюка.

Разом .... 630.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ

100.00 дол. — д-р Л. і Д-р Ю. Стефанівські;
50.00 дол. — М. і д-р Д. Стахів;
20.00 дол. — М. Семанишин;
10.00 дол. — О. Яворська;

Разом .... 180.00 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ"

50.00 дол. — О. Гнатейко;
35.00 дол. — І. Чайківська;
25.00 дол. — Н. і Я. Бігун;
20.00 дол. — 28-ий Відділ СУА.

Разом .... 130.00 дол.

ЦЕРКВА В БОСНІЇ — о. П. ОВАД

50.00 дол. — І. Дзедзик;
20.00 дол. — Н. Качмар;

Разом .... 70.00 дол.

МИРОСЛАВА БАНАХ з РОДИНОЮ

АНАЛІТИКИ СТВЕРДЖУЮТЬ, що номінат президента Билла Клінтона до Верховного суду ЗСА, суддя Рут Бейдер Ґінсбурґ після триденних переслухань перед Сенатською юридичною комісією робить враження стриманого судді-ліберала. Тому більшість тих, які придивляються і прислуховуються перебігові цих переслухань уважають, що суддя Р. Ґінсбурґ не матиме будь-яких перепон, щоб стати членом Верховного суду ЗСА.

Церква...

(Закінчення зі стор. 1)

пам'яти Патріярха Мстислава.

„Свобода" вже не один раз висловлювалася в тому сенсі, що чимало клопотів державотворення в Україні, навіть економічних, кориниться у занедбанні морального здоров'я народу, й ніякі успіхи не будуть можливі без духовного відродження. А з цього випливає особлива роля Церкви. На жаль, цей універсальний лікар сам не вберігся від хвороби роз'єднання, і тому годі позбутися враження, що 95-річний Патріярх помер передвчасно — його розважливого голосу, його патріотизму, громадської і церковної волі тепер бракує Україні, небезпечно розгойданій економічними, політичними і релігійними вітрами.

Отже, що сьогодні означають ці слова — Українська Православна Церква Київського Патріярхату? Що в ній відбувається? Чому суперечки, замість полагоджуватися в надрах церковної ієрархії, вихлюпнулися на вулицю? Коли прийде до об'єднання, від чого і від кого воно залежить?

Відповідає Олесь Шевченко — погоджуйся з ним, читачу, або ні:

„Згадаймо останні події. Рік тому у Києві відбувся Собор, у висліді якого УАПЦ об'єдналася з частиною Української Православної Церкви, підпорядкованої Московському Патріярхатові. Цю частину відірвав від Москви і очолив Митрополит Філарет, ставши заступником Патріярха. Оскільки пост заступника не є статутовий, то після смерти Патріярха Мстислава Священний Синод УПЦ КП, виконуючи вимоги статуту, обрав — до часу призначеного на жовтень Всеукраїнського Православного Собору — місцеблюстителя патріяршого престолу. Ним став Архиєпископ, тепер уже Митрополит, Володимир Романюк. Митрополит Філарет очолює Київську Епархію, і оскільки він є обраний Собором, залишається заступником Патріярха, принаймні до наступного Собору. Тут хочу підкреслити, що УПЦ, на відміну від УГКЦ, є соборноправна, і навіть Патріярх не може змінити щось у долі Церкви, якщо його рішення не будуть схвалені Священним Синодом або Всеукраїнським Православним Собором. Саме така драматична ситуація виникла на кінець минулого року, коли Патріярх Мстислав відмовився від ухвал об'єднавчого Собору. Частина духовенства, зокрема львівського, підтримала таку зміну в наставленні Патріярха Мстислава. Йдеться про його заяву, нібито він не визнає рішень об'єднавчого Собору. Кажу „нібито", бо документи, що надійшли в Україну, потрапили в першу чергу не в офіційну українську пресу, а в російськомовні антидержавні газети, як от „Кievскie Ведомості" і „Незавісімость".

Хіба так важливо, хто оприлюднив ту заяву? Головне — чи є вона достеменним фактом?

„Так, наші сумніви мають більш поважні підстави. Річ у тім, що існує два документи. Вміщена у „Кievскіх Ведомостях" відмова Патріярха Мстислава визнати рішення об'єднавчого Собору датована 20-им жовтнем. Водночас Рада у справах релігій при Кабінеті Міністрів України має документ, підписаний Патріярхом Мстиславом того ж таки дня, 20-го жовтня, і ним він благословив зміни у статуті УАПЦ, а зміни ось які: Собор вирішив, що об'єднана Церква буде послуговуватися статутом УАПЦ, водночас у сам статут внесено нову назву — Українська Православна Церква Київський Патріярхат. Тобто без слова „автокефальна", бо це самозрозуміло — Київський Патріярхат і означає автокефалію, незалежність. І цю істотну зміну схвалив Патріярх Мстислав своїм підписом 20-го жовтня 1992 року".

Чи ж не можна було, коли виникли непорозуміння, вдатися за роз'ясненням до самого Патріярха?

„На жаль, в останній його приїзд до Києва контакти з ним, з багатьох причин, були недостатні... Однак річ в іншому. З огляду на соборноправність УПЦ, зміна в особистих переконаннях Патріярха Мстислава, навіть якщо вона й справді мала місце, не могла вплинути на долю Української Православної Церкви Київського Патріярхату, — на нашу радість, вона живе і розвивається, тим більше я був щасливий, слухаючи, що у заповіті Патріярха Мстислава відсутні претенсії до тієї чи іншої сторони, чи до якихось осіб, чи до ієрархів Церкви, весь Заповіт пройнятий ідеєю об'єднання українського православ'я в єдину, незалежну Українську Православну Церкву".

Чому ж до цього часу існують незгоди, пов'язані з різним трактуванням згаданої заяви Патріярха Мстислава?

„Я певний, що ці незгоди не мають глибокого коріння в Україні, воно живиться в московському ґрунті. Кому є вигідно роз'єднувати українське православ'я? Тому, хто хоче зберегти панування Московської Патріярхії в усіх регіонах колишньої московської імперії. Відхід УПЦ від Московської Церкви означав би перетворення останньої на звичайний релігійний центр і, певна річ, назавжди мусіла б занепасти ідея „третього Риму". Україна має надзвичайно велику кількість парафій, храмів, і Москва не збиралася їх втрачати. До речі, чи ви знаєте чому об'єднавчий Собор відбувся минулого року саме 25-го — 26-го червня? Тому що на 28-ме червня було призначено Собор УПЦ Московського Патріярхату на терені Києво-Печерської Лаври, і якби ми спізнилися, то сьогодні всі церкви на території України потрапили б під юрисдикцію Московського Патріярхату. Всім відомо, що Російська Православна Церква завжди служила імперській ідеї, зміцненню самодержавництва, і вже навіть у наш час, коли ми готувалися до першогрудневого референдуму, не зважаючи на те, що офіційно вона вже називалася Українською Православною Церквою, з її амвонів лунали заклики голосувати проти незалежної України".

Наші читачі знають, що церковні протистояння в Україні великою мірою зумовлені особою Митрополита Філарета. Які в цьому питанні існують тенденції тепер?

„На мою думку, Митрополит Філарет є не причиною, а тільки приводом для антиукраїнської пропаганди. Тим, хто не розуміє, чому саме його обрано заступником Патріярха Мстислава, скажу ось що. Хіба можна було не взяти до уваги, що він один став проти ста членів Московського Синоду, які звинувачували його в сепаратизмі і прагнули буквально перекреслити? Він витримав, повернувшись з Москви з твердим переконанням боронити незалежність УПЦ. Він прийшов до нас не один, а привів за собою тисячі віруючих, сотні православних храмів, катедральний Володимирівський собор, резиденцію на Пушкінській вулиці, зрештою — банкові конта УПЦ. Я певний, що яку біографію не мала б людина в минулому, якщо вона хоче покласти свою цеглину у підмурівок незалежности, треба надати їй таку можливість. Митрополит Філарет виявив здатність рахуватися з реальною дійсністю. На засіданні Вищої Церковної Ради він сам підтримав кандидатуру Архиєпископа Володимира Романюка на пост місцеблюстителя патріяршого престолу і дав до зрозуміння, що не претендуватиме на місце Патріярха УПЦ. Але недруги українського церковного об'єднання не втихомирилися, тільки змінили тактику. Раніше їм очі колов Філарет, а тепер, коли він уже не є першою особою в УПЦ, вони взяли на озброєння термін „філаретівщина". Відновлення незалежної Української Православної Церкви ці несумлінні люди називають „філаретівщиною".

Отже, можна зробити висновок, що об'єднувальні тенденції є переважаючі у порівнянні з роз'єднувальними?

„Саме так. Від Київського Патріярхату відірвалося тільки два єпископи, а сьогодні в нашій Церкві є їх уже 17, у найближчі дні буде висвячено ще два".

Чи можна сподіватися, що невдовзі й решта Української Православної Церкви вийде з-під московської опіки і з'єднається з Київським Патріярхатом?

„Після обрання Митрополита Володимира Романюка місцеблюстителем патріяршого престолу чимало єпископів УПЦ Московського Патріярхату змінило своє наставлення до нашої Церкви і є готові обговорювати це питання про об'єднання з нею. Щодо Митрополита Володимира Сабодана, то ми неодноразово намагалися розпочати діялог з ним, надсилали авторитетні делегації, однак його відповіді щоразу зводилися до однієї думки: незалежну українську Церкву можна одержати тільки з рук Московського Патріярха, інакше, мовляв, вона буде „неканонічною".

А чому ми обминаємо питання стосунків УПЦ і УГКЦ? Чи чекає їх якесь спільна перспектива?

„Єдиний Київський Патріярхат створено для всіх українців-християн. На жаль, виглядає, що в цьому сторіччі ідея загального об'-об'єднання є нездійснимою, проте сміло можу сказати, що Українська Православна Церква Київського Патріярхату стоїть ближче до цього ідеалу, ніж наші брати греко-католики. Хоч дехто з їхніх ієрархів розуміє важливість проблеми, більшість дотримується іншої думки".

На такій невеселій опінії не хотілося закінчувти це інтерв'ю, тому Олесь Шевченко погодився в загальних рисах окреслити політичну ситуацію в Україні, досить докладно розповів про діяльність Української Республіканської Партії і її завдання перед вересневим референдумом. Підсумкові думки варто оприлюднити:

„Верховна Рада вже не відповідає рівневі суспільно-політичного життя в Україні, її було обрано в тоталітарній комуністичній системі. Сьогодні ж громадська думка змінилася — немалою мірою завдяки тому, що демократи, вперше в історії України, домоглися свободи слова, і це послужило швидкій політизації суспільства, поглибленню національної свідомости. Водночас це було найбільше, чого досягнули демократи, тобто ми своє завдання виконали тільки наполовину — здобули незалежність України, але не збудували ще демократичної системи. У репрезентативних органах знизу догори більшість складають комуністи..."

Чи буде кращим новий склад Верховної Ради?

„Гіршою вона вже не буде! — каже Олесь Шевченко, і якщо цю відповідь можна вважати оптимістичною, то на ній і поставимо крапку.

В УВУ...

(Закінчення зі стор. 1)

титуту Івано-Франківської Єпархії УГКЦ. Під час Молебня о. архипротопресвітер Палладій Дубицький передав привіт і благословення від Архиєпископа Анатолія Дублянського УАПЦ, правлячого Західньоевропейською Епархією та почесний доктор УВУ. Богослуження закінчено многоліттєвієм для професорів і студентів.

У першому тижні зайнять викладало 14 професорів і викладачів, у тому числі чотири з України. Перші статистичні дані показують, що число студентів і стажистів та докторантів буде рекордовим.

• ПРАЦЯ •

ВАШИНҐТОНСЬКА ФІРМА
пошукує україномовних спеціялістів для праці, пов'язаної з перевезенням товарів вантажним автомобілем і/або спеціялістів для праці на товарному складі; а також досвідчених професіоналів з приватизації. Посади зобов'язують на працю в Україні впродовж щонайменше 3 — 4 місяців.
Резюме слід висилати на адресу:
CFED, 1255 23rd. St. N.W.
SUITE 870
Washington, D.C. 20037

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДЕНИС ФАСТИН член УНС Відділу 458-го Т-ва ім. С. Петлюри в Гамільтоні, Онт. помер 25-го березня 1993 року на 77-му році життя. Нар. 1917 року в Україні. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Ярославу, брата Івана з родиною у Бразилії, братову Юстину з родиною в Україні і шваґра Теодора з родиною в Польщі. Похорон відбувся 27-го березня 1993 року на цвинтарі св. Володимира в Оквіл, Онт., Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Данило Пищ, секр.

ІРЕНА ЗАЛУЦЬКА член УНС Відд. 86-го „УСК" в Ню Йорку, Н.Й. померла 13-го травня 1993 року на 63-му році життя. Нар. 1930 року в Большівцях, повіт Рогатин, Україна. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа Мирона, синів Ярослава і Ігоря з дружиною Дарусею та дочку Ліду Кульбіду з мужем д-ром Миколою та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся 18-го травня 1993 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Іван Серант, секр.

АННА ФЕДОРЕК член УНС Відділу 281-го Т-ва Т. Шевченка в Байоні, Н.Дж. померла 25-го березня 1993 року. Народжена 1897 р. в Україні. Членом УНС стала 1935 р. Залишила у смутку мужа Василя і сина монсін. Йосифа. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста на Норт Арлінґтоні, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Мирон Сірий, секр.

МИХАЙЛО ЯРЕМА член УНС Відд. 175-го Т-ва ім. св. Миколая в Дітройті, Миш. помер 10-го квітня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 1924 року в селі Корчів, Рава Руська, Україна. Членом УНС став 1953 р. Залишив у смутку дружину Марію, синів Богдана і Тараса, і дочку Галину з родинами, трьох братів на Україні та двоюрідну сестру в Канаді. Похорон відбувся 13-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дітройті, Миш.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ КОШИКАР член УНС Відд. 13-го Т-ва ім. св. Миколая у Вотервліті, Н.Й. помер 28-го квітня 1993 року на 75-му році життя. Нар. 1918 року в селі Вислік, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Феврону, дочку Марію, синів Володимира й Ігоря і п'ять внуків; братів Івана і Стефана; сестру Марію та дальшу родину. Похорон відбувся 1-го травня 1993 року на цвинтарі св. Миколая в Колонії, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Павло Шевчук, секр.